

Giới thiệu Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương

Khi cô ở California sinh đứa bé, Phó Cảnh Hành cố gắng trải qua sinh nhật tuổi ba mươi.

Trong tivi, anh đang nâng ly rượu lên, chúc mừng cho tập đoàn thương mại quốc tế của nhà họ Phó lại bước lên một tầng cao mới, cô ở trong một bệnh viện tư nhân nhỏ của California, mồ hôi lạnh đầm đìa, hôn mê bất tỉnh.

Cô tên Nhiếp Chương Châu, nên gọi bà Phó một tiếng chị hai, gọi Phó Cảnh Hành một tiếng anh rể.

Nhưng đứa bé đang nhắm mắt ngủ say trong lòng cô, nếu lúc này có thể nói chuyện, hẳn là nên, gọi anh một tiếng...

.....

Âm mưu thương mại, ba mất mẹ điên, năm đó, cô con gái nhỏ được yêu thương của nhà họ Nhiếp đang trong thời kỳ trổ hoa, như châu như ngọc, được người khác nâng trong lòng bàn tay, không biết âu sầu bất cứ điều gì.

Ngày hôm đó, người chị cả Minh Dung của nhà họ Nhiếp bị vị hôn phu hủy đi hôn sự, tuyên bố cả đời không lấy chồng, chống đỡ gia đình nhà họ Nhiếp.

Ngày đó cô ngây thơ, cầm hộp trang sức đưa cho chị cả: “Sau này em cũng không mua quần áo trang sức nữa, chị bán những thứ này đi để trả nợ nhé...”

Nhiếp Minh Dung nhìn gương mặt đẹp đẽ nhu mì của cô em gái, bỗng trong lòng dao động.

Đêm đó, con trai trưởng của nhà họ Phó- Phó Cảnh Hành tỉnh rượu, bên cạnh giường có thêm một cô gái trẻ...

Ba ngày sau, Phó Cảnh Hành đến nhà họ Nhiếp, những món lễ vật đắt đỏ cầu hôn...cô hai Yên Dung của nhà họ Nhiếp không ai biết đến.

Bữa tiệc đính hôn của Phó Cảnh Hành, tin đồn vị hôn thê Nhiếp Chương Châu có thai ba tháng đột nhiên lại bị phanh phui, chồng chưa cưới của cô, ở trước mặt mọi người tát cho cô một bạt tai đến bạt máu mũi, tuyên bố hủy việc kết hôn ngay tại chỗ.

Khi bức tường pháo hoa rực rỡ chúc mừng cho bữa tiệc đính hôn của Phó Cảnh Hành và Nhiếp Yên Dung nổi lên, Nhiếp Chương Châu mang đứa bé trong bụng, một mình rời khỏi thành phố này.

....

California.

Gia Thụ ba tuổi, có một ngày, đột nhiên cậu bé hỏi cô: “Mẹ, ba ở đâu? người trên tấm ảnh này là ba phải không?”

Bàn tay đang dọn vali của cô đột ngột dừng lại, anh ở trên bức ảnh chỉ có một bên sườn mặt, hốc mắt của cô dần dần ảm ướt.

Ba năm, nhà họ Nhiếp lại có sóng lớn, cô kiên quyết để Gia Thụ ở lại California, một mình về nước.

Gặp lại, lại ở một nơi xa hoa lộng lẫy, anh tựa vào ghế sofa, tay áo xoắn lên, giữa làn khói trắng, hơi híp mắt quan sát cô: “Nhiếp Chương Châu?”

Trang điểm đậm che đi quãng thâm dưới đáy mắt của cô, lông mi dài rũ xuống, giọng của cô lúng túng: “Tiên sinh, anh nhận nhầm...”

Ngón tay mang theo mùi hương của khói thuốc, thon dài, mạnh mẽ, cằm của cô đột nhiên bị nắm chặt, sau đó, hơi hơi cúi đầu.

“Chúng ta đã từng ngủ chung nhiều lần như vậy, Nhiếp Chương Châu, em có biến thành tro, tôi cũng có thể nhận ra em.”

Cuối cùng cô cũng tin, mỗi người, đều không thể trốn khỏi kiếp tình, tí như, cô vô cùng yêu anh như thế, cũng không hề trông mong bất cứ điều gì, cũng không hề chờ đợi bất cứ tình yêu nào từ anh, cứ yêu như vậy suốt ba mươi năm.

Nhưng có lẽ cả đời này của cô cũng sẽ không thể biết, kiêu ngạo như Phó Cảnh Hành có lẽ cũng sẽ không cần cô biết, đã trải qua nhiều năm như thế, trong tim anh cũng chỉ dừng lại ở một người phụ nữ, anh nâng niu như châu bảo trong lòng bàn tay, anh yêu thương đến tận xương là...Nhiếp Chương Châu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cả đời không lấy chồng

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhiếp Chương Châu cầm ô trong tay, sau đó đi theo chị cả, cố gắng che mưa xuân cho cả hai người.

Mưa xuân quất vào mặt, còn mang theo hơi lạnh thấm xương, vô thanh vô tức khiến con người ta dính thêm tầng hơi ẩm lạnh.

Đôi mắt xéch của Nhiếp Minh Dung đỏ bừng, cắn chặt môi bước chân rất nhanh.

Vì mưa mà hoa rơi, con đường trồng đầy hoa Ngọc Lan vốn đang ở đầu xuân làm cho người ta say lòng người nhưng ở trong lòng hai cô lại như một tầng đê ép không thở nổi.

Mắc âm mưu buôn bán, Nhiếp Vệ Quốc tuyệt vọng nhảy lầu bỏ mình, Nhiếp phu nhân nhận được tin choáng váng đến bất tỉnh nhân sự, đêm hôm trước khó khăn lắm mới mở mắt ra cũng điên rồi, ôm lấy quần áo Nhiếp Vệ Quốc khóc khóc cười cười không chịu buông tay.

Nhiếp gia rồi tinh thành một đoàn hồng bết, ở trong biệt thự Hoa Nguyệt Sơn âm ỉ đến 2h sáng. Nói mà buồn cười, người của Nhiếp gia còn chưa chết hết, em trai nhỏ còn đang ở nước ngoài học trung học, Nhiếp gia còn chưa tuyệt hậu thì sao đến lượt bọn họ chia chén canh đây?

Nhưng có người cứ không biết xấu hổ, bác trai cả và đám chú thím lần lượt ưỡn mặt kéo tới cửa luôn mồm nói muốn tốt cho các chị em các cô, Nhiếp gia là khối thịt béo lớn, cũng không thể để người ngoài can thiệp, nói thế nào thì cũng là người một nhà, đều có chữ Nhiếp, nước phù sa không chảy ruộng ngoài không phải sao?

Ba chị em rồi cũng phải gả ra ngoài, Nhiếp Minh Lăng tuổi còn nhỏ, làm trưởng bối thay con cháu xử lý gia nghiệp theo lẽ thường mà làm có đúng không?

Nhưng Nhiếp Minh Dung không ngốc.

Sau khi Nhiếp Vệ Quốc xảy ra chuyện, cô không ngủ ngon một đêm, mẹ điên rồi, cô một ngày một đêm không một hạt cơm dính bụng cuối cùng cũng đưa ra quyết định này.

Đến Cố gia lui hôn, thế cả đời không lấy chồng, Cố Trường Cẩm đỏ mặt, hai người cãi nhau âm ỉ, Cố phu nhân tức giận để người ta đuổi hai chị em ra ngoài, Chương Châu biết hôn ước của chị cả và Cố gia thật sự kết thúc rồi.

Trong lòng cô vô cùng khó chịu muốn điên lên, chị cả và anh Cố là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tình cảm của hai người tốt đến không thể tốt hơn, nhiều năm qua bọn họ đều chắc chắn trong lòng, dù trời có sập nước có ngập thì Nhiếp Minh Dung và Cố Trường Cẩm vẫn tuyệt đối không thể chia tay.

Nhưng ai mà nghĩ tới Nhiếp gia lại xảy ra chuyện như vậy.

Chỉ là hai người không được thời gian mà bị thương, xe dừng ở bên ngoài Nhiếp gia, trong biệt thự Hoa Nguyệt Sơn đã chất một đồng người, tiếng thét chói tai vang lên không ngừng, nước miếng văng tung tóe, ngón tay chỉ loạn, hận không thể chọc tới Nhiếp Chương Châu.

Gương mặt Nhiếp Minh Dung trầm xuống, không nói hai lời kéo em gái đi vào, sau lưng một đám người không ai muốn chậm hơn.

Nhiếp Minh Dung cất bước đến căn phòng lúc trước khi Nhiếp Vệ Quốc còn sống xử lý công việc, mặt lạnh phún phún bác Thành: “Xuống bếp lấy một con dao găm tới đây.”

Chương Châu hoảng sợ, mí mắt bác Thành không thềm nâng mà nhanh chóng đi lấy dao găm đưa cho Nhiếp Minh Dung.

Nhiếp Minh Dung cúi đầu thường thức dao găm trong tay, âm thanh trong phòng dần lắng xuống cuối cùng biến thành yên tĩnh.

Trong lòng Chương Châu chua xót, Nhiếp Yên Dung từ trên lầu đi xuống đứng bên cạnh cô, nắm lấy tay cô.

Hai chị em nhìn nhau, im lặng cười khổ nhưng không ai mở miệng.

Ánh mắt của Chương Châu có chút mờ ảo nhìn cánh hoa lan rơi bên cửa sổ, ba đi rồi, mẹ thì điên, Nhiếp gia loạn thành một đường, hoa này không ai cẩn thận chăm sóc nhìn cũng vô cùng điêu linh.

Lời tác giả:

程茹=Trình Như; 周山=Chu Sơn; 傅景淳=Phó Cảnh Thuần; 陈潮生=Trần Triều Sinh; 傅太太=Phó thái thái; 梵音=Phan Âm; 聂嫣=Nhiếp Yên; 徐瑾=Từ Cẩn; 渠凤池=Cừ Phượng Trì; 傅竟尧=Phó Cảnh Nghiêu; 傅城=Phó Thành; 顾恒=Cố Hằng; 宛城=Uyển Thành; 聂明蓉=Nhiếp Minh Dung; 卫子琛=Vệ Tử Sâm; 李谦=Lý Khiêm..

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn*, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Ăn nói khó nghe

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô không đành lòng nhìn, nói đến cũng buồn cười, trên dưới Nhiếp gia trừ chị em bọn họ và những người trung thành nhiều năm đi theo cha mẹ thì còn ai thật lòng nghĩ cho Nhiếp gia?

Những người này ăn nói khó nghe như vậy, thi thể của ba chưa lạnh, còn chưa an táng mà đám người đó đã nhanh chóng đến bắt nạt cô nhi quả mẫu, ăn nuốt gia nghiệp Nhiếp gia rồi.

“Minh Dung, có ý gì đây, có ai đối xử với trường bối như mày không hả? Một đứa con gái như vậy thì ra thể thống gì, đừng có phá hủy chị em. . .”

Nhiếp Khải Bình là người đầu tiên không nhịn được tiến lên bày ra vẻ uy nghi của trường bối, trầm giọng nói.

Ông ta là anh họ của Nhiếp Vệ Quốc, hiện tại đám rùa đen Nhiếp gia này cứ người cầm đầu ra, vẻ mặt thỏa nguyện muốn áp cũng áp không được.

“Đúng đấy Minh Dung, bác trai cháu cũng muốn tốt cho cháu mà thôi, hiện tại Nhiếp gia loạn thành như vậy rồi, dù sao cũng cần có người lớn đứng ra thu dọn tàn cục. . . Không phải ép cách cháu bán Hoa Nguyệt Sơn, thật sự nợ nần như vậy. . .”

Bác gái họ cũng tiến lên, gương mặt từ ái nói.

Nhiếp Minh Dung thường thức thanh đao găm trong tay, từ từ ngẩng đầu nhìn hai người sắc mặt hồng hào đằng trước.

Miệng cô nhếch lên nụ cười, đôi mắt lóe sáng, cô lớn lên giống Nhiếp Vệ Quốc, hơn nữa đôi mắt phượng này và chiếc mũi cao thẳng giống như Nhiếp Vệ Quốc vậy.

Nhiếp Khải Bình không nhịn được run lên, né tránh ánh mắt của cô.

Nhiếp Minh Dung đứng lên, cầm đao găm trong tay ném một cái trước mặt hai người, cô ưỡn thẳng sống lưng, gằn từng tiếng, nói vô cùng rõ ràng: “Muốn để tôi chấp tay nhường biệt thự Hoa Nguyệt Sơn cho người khác? Được, bác trai dùng con dao này chém chết bốn chị em chúng tôi đi, Nhiếp gia hoàn toàn tuyệt hậu rồi, biệt thự này cũng mặc cho các người xử trí đấy.”

“Mày, mày cần rồ.”

Nhiếp Khải Bình tức đỏ mặt, Nhiếp Minh Dung cười haha: “Thế nào? Không dám hả, nếu không dám thì rút hết ra ngoài cho tôi, Người Nhiếp gia không tuyệt hậu thì chưa đến lượt đâm sục sinh các người đến quyết định.”

“Nhiếp Minh Dung, mày ngỗ nghịch với trường bối, trời đất không dung.”

“Tôi mới thêm đề ý cái gì mà trời đất không dung, nếu có thiên lý cũng phải tiễn đám súc sinh không bằng heo chó như các người đến địa ngục trước.”

Nhiếp Minh Dung vỗ bàn, đôi mắt lạnh lẽo như băng nhìn đám người trước mặt: “Có Nhiếp Minh Dung tôi ở Nhiếp gia một ngày thì Nhiếp gia không tới lượt các người tới giường oai, bác Thành, đuổi hết đám người này cho tôi, từ hôm nay trở đi, đóng chặt cửa, không có đám chó mèo tùy tiện chạy vào nhà.”

Từ trước tới nay bác Thành luôn đối với lời của Nhiếp Minh Dung nói gì nghe nấy, nghe vậy lập tức dẫn người hầu bắt đầu đuổi người.

Cuộc đời Nhiếp Khải Bình chưa bao giờ chịu khuất nhục như thế, giận đến mức chửi ầm lên, bắt đắc dĩ trên dưới Nhiếp gia đồng lòng, bọn họ không đoán được Nhiếp Minh Dung lại mạnh mẽ như thế, quả thật trực tiếp xé da mặt, trong khoảng thời gian ngắn đánh chặt vật rồi khỏi biệt thự Hoa Nguyệt Sơn.

Bác Thành cho người khóa cửa lại, lại chia người hầu ra ngày đêm tuần tra, Nhiếp Minh Dung mạnh mẽ vang dội, vừa lo liệu cho tang sự của cha vừa đến công ty để thanh tra nợ.

Lăn qua lăn lại như vậy, chờ hạ táng Nhiếp Vệ Quốc xong thì lỗ hổng sổ sách của công ty Nhiếp gia cũng tra ra rõ ràng.

Nhiếp Minh Dung nhìn số liệu, đầu đau muốn nứt ra, Nhiếp Vệ Quốc đột nhiên chết, công ty rồi tính một mù từ trên xuống dưới mọi người hoảng sợ, cổ phiếu trượt xuống, vốn còn chờ tài chính bình ổn trở lại nhưng chỗ hổng thể này không thể ngăn được rồi.

Nếu lúc này không ai đứng ra kéo Nhiếp gia thì bọn họ chỉ có thể chết.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Không có đường nào để đi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu lúc này không có ai kéo Nhiếp gia thì chỉ sợ bọn họ chỉ còn con đường chết.

Con thuyền Nhiếp gia này giờ này lật úp không phải người thân máu mủ thì ai nguyện ý dùng tính mạng của mình tới giúp bọn họ một tay đây?

Nếu như Nhiếp Vệ Quốc còn sống thì không phải là không thể nhưng hôm nay Nhiếp gia chỉ còn cô nhi quả mẫu, dù có người đồng tình thương tiếc cũng không ai ra tay giúp đỡ.

Nhiếp Minh Dung buồn lo đến ngoài miệng bóng rợp, tóc rơi xuống từng mảng, nhưng đám thân thích của Nhiếp gia vẫn không ngừng ở bên ngoài ồn ào huyền náo, nói Nhiếp gia tổ trạch này chiếm mấy ngàn mét vuông, bên ngoài thủ sẵn một đám phóng viên, thật sự không có giây phút nào làm cho người ta sống yên ổn.

Còn có đám hào sắc có tiếng kéo nhau tới cửa bi ối yêu cầu cưới con gái Nhiếp gia, Nhiếp Minh Dung tức giận hung hăng đánh cho người ta một trận, lại âm ỉ tới cục cảnh sát lúc này mới tạm thời yên tĩnh, nhưng dù sao ai cũng biết cửa ải này của Nhiếp gia thật sự khó khăn.

Cửa thư phòng đột nhiên bị gõ vang, Nhiếp Minh Dung cố gắng chống đỡ lên tiếng, Nhiếp Chương Châu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đêm đã khuya, thư phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ, chị cả ngồi trước bàn, sắc mặt tiêu tụy và mệt mỏi chưa từng có.

Chương Châu đau lòng ôm chặt hộp trang sức trước ngực nhanh chóng đi tới: “Chị.”

Nhiếp Minh Dung ngẩng đầu lên nhìn em gái nhỏ, là cô bé mười chín tuổi, như châu như ngọc dường như người nhà nâng niu trong lòng bàn tay nhiều năm qua, như một đóa hoa được nuông chiều từ bé đến lớn Chương Châu chưa từng nhú mày một lần, nhưng lúc này...

“Chị...” Chương Châu đỏ mắt, ngồi xổm xuống gối đầu lên chân Minh Dung: “Đây là trang sức châu báu nhiều năm ba mẹ cho em, chị lấy đi bán trả nợ đi, sau này em sẽ không mua quần áo và trang sức nữa...”

Từ trước tới nay chưa Nhiếp Minh Dung chưa từng rơi nước mắt, lúc này lại vỗ về mái tóc mềm mại của em gái, nước mắt như mưa.

Chương Châu cũng rơi nước mắt, Nhiếp gia gặp biến cố, cô không thể làm tiểu thư ngây thơ không biết gì, nhưng nhiều năm được nuôi dưỡng trong nhà, ngoại trừ học hành thì không có sở trường gì, cô có thể làm gì chứ?

“Làm gì đến mức đó, nợ này em cầm cố đi, nếu chị cần thì sẽ tìm em...”

Nhiếp Minh Dung đẩy hòm trang sức trở về sau đó sửa lại tóc cho em gái: “Khuya rồi, đi ngủ đi, mai nên đến trường đi học, không thể chậm trễ việc học hành.”

Mấy chị em Nhiếp gia học hành thông minh, đi học sớm, mùa hè sang năm Chương Châu sẽ tốt nghiệp đại học.

Nhiếp Chương Châu không đồng ý đứng dậy, dựa vào lòng Minh Dung: “Chị, chị ngủ một lúc đi, cố gắng nữa sẽ không chịu nổi...”

“Chị biết.”

Nhiếp Minh Dung nói xong, dưới ngọn đèn mờ ảo, nhìn gương mặt không chút son phấn đẹp như hoa sen nở bỗng dưng trong lòng cô rung động.

Ba chị em Nhiếp gia, chị cả Minh Dung, kiều diễm xinh đẹp, người cũng như tên, có tiếng mỹ nhân ở Uyên thành, chị hai Yên Dung sắc đẹp thua một chút, tính tình nội liễm, khiêm tốn, thậm chí ít ai biết, nhưng ít nhất Chương Châu tuy còn nhỏ tuổi nhưng ẩn ẩn tư sắc khuynh thành.

Chương Châu giống như Nhiếp phu nhân, như gốc thủy tiên trong rừng, dịu dàng uyển chuyển lại xinh đẹp, Nhiếp Minh Dung có mắt phượng sắc bén, Chương Châu lại là mắt hạnh ngập nước, khuôn mặt quả tim như lòng bàn tay, đôi môi anh đào như điểm son, tuy còn nhỏ chưa lột xác nhưng cũng đủ cho người gặp người rung động.

Trong lòng Nhiếp Minh Dung như có ngọn lửa dày vò.

“Hiện tại Nhiếp gia... chỉ có công lớn như Phó gia mới có thể giúp, nhưng Phó gia... dựa vào đâu giúp chúng ta đây...?”

Biến thành tiếng thở dài, Nhiếp Minh Dung nhìn em gái nhỏ, chỉ cảm thấy trái tim như có người bóp chặt không thở nổi.

Chỉ cần còn có con đường khác thì cô sẽ không làm ra quyết định này, nhưng mà hiện tại không còn cách nào để kéo dài nữa.

“Chị cả, sao vậy...”

Nhiếp Chương Châu thấy sắc mặt cô trắng bệch, không khỏi nóng vội, bàn tay mềm mại xoa xoa mặt cô, trong mắt đầy chân thành và tha thiết.

Nhiếp Minh Dung đau như dao cắt, nắm chặt tay Chương Châu, áp úng lên tiếng: “Chương Châu, em nguyện ý giúp Nhiếp gia chúng ta vượt qua cửa ải này không?”

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Xinh đẹp hơn người

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Phó gia.

Phó phu nhân che ngực, đau đớn nhìn ba đứa con trai đối diện.

Phó Cảnh Hành tự nhiên xem báo uống café, hoàn toàn không để bộ dạng đau lòng của Phó phu nhân vào mắt.

Phó Cảnh Nghiêu đứng ngồi không yên, thường lên nhìn anh cả nhà mình, hận không thể chấp cánh bay đi.

Chỉ có lão Tam Phó Cảnh An là nồng nhiệt ăn sáng, trong lòng tràn đầy sung sướng, thuận tiện vui sướng khi người gặp họa, cậu ta còn chưa tốt nghiệp, không cần mẹ phải thúc giục kết hôn...

“Không được! hôm nay các con phải cho mẹ một câu trả lời chắc chắn, rốt cuộc khi nào thì kết hôn, khi nào thì sinh cho ba mẹ đứa cháu mập mập!”

Phó phu nhân vỗ bàn hai cái, Phó tiên sinh đẩy đẩy gọng kính, buông đứa uy nghiêm nhìn ba đứa con trai: “Mẹ các con nói nghe hết chưa hả?”

Phó Cảnh Nghiêu biết hôm nay khó tránh, sải đến chầu mầy, đành bán đứng anh cả nhà mình: “Anh cả còn chưa kết hôn, cuối cùng con cũng không thể giành trước với anh...”

Phó phu nhân lập tức nhìn đứa con trai lớn của mình, đau lòng khóc lóc kể lể: “... Bà Vương nhỏ hơn mẹ 5 tuổi mà cháu nội sắp đi mua xì dầu được rồi đây... con sắp 30 rồi, ngay cả bạn gái cũng chẳng có, là muốn mẹ chết không được nhắm mắt sao?”

Phó Cảnh Hành cuối cùng cũng thả báo xuống, hơn nữa từ từ uống ngụm café, lúc này mới đặt ly xuống, nhìn Phó phu nhân.

Phó phu nhân chờ đợi nhìn con cả, chờ anh đáp lại.

Phó Cảnh Hành cúi đầu nhìn đồng hồ, từ từ đứng lên: “Thời gian không còn sớm, con tới công ty đây.”

“Phó Cảnh Hành.”

Phó Phu nhân muốn khóc, Phó Cảnh Nghiêu và Phó Cảnh An đều nhanh chóng đứng dậy khuyên.

Phó tiên sinh giận tím mặt: “Làm càn! Nhìn xem làm mẹ con giận thế nào hả, còn không đứng lại cho ta.”

Phó Cảnh Hành không hề có chút dao động, vẫn bộ dạng lạnh lùng ngàn năm: “Kết hôn không phải không thể.”

Phó phu nhân lập tức có tinh thần: “Con thích dạng nào? Mẹ không có quan niệm môn đăng hộ đối, chỉ cần con thích, gia thế trong sạch, cho dù nhà nghèo mẹ cũng không ngại...”

“Vậy thì chờ con gặp được người trong lòng rồi nói sau.”

“Nhưng ít nhất còn cũng nên nói cho mẹ con thích dạng nào chứ...”

“Rất đơn giản, Xinh đẹp hơn Phó phu nhân là được.”

Phó Cảnh Hành nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

Phó phu nhân sững sờ ngược lại không nhịn được cười rộ lên, gần như cười to: “Đứa bé này...”

Phó Cảnh Nghiêu và em trai nhìn nhau, mẹ thật dễ lừa... nhưng máu chó là, nói như vậy cũng chỉ có ai tài bằng son nhà họ mới có tác dụng.

Phó phu nhân vui vẻ một hồi mới lấy lại tinh thần, biết mình bị con trai lừa gạt, nhưng rốt cuộc cũng nhận được một câu chắc chắn, bà chẳng quan tâm hai đứa con trai còn lại, lập tức gọi điện thoại cho chị em tốt của mình kiểm kê Uyển thành này có mỹ nhân nào không. . .

Phó Cảnh Nghiêu thấy đã được đại xá, lòng bàn chân như được bôi mỡ chạy trốn, Phó Cảnh An cười ra tiếng, ngược lại tính oàn học nhiều năm cậu ta vẫn chưa thể có định lực như anh cả, chịu được Phó phu nhân ca bài ca đó...

Phó Cảnh Hành xử lý xong công việc đã gần 5h chiều.

Thư kí gõ cửa đi vào: “Tổng giám đốc, đêm nay Tạ thiếu gia mời anh dự tiệc, hôm qua đã hẹn.”

Phó Cảnh Hành khép tài liệu, đứng lên hoạt động gân cổ cứng ngắc, lại nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “6h tôi sẽ qua.”

Bí thư gõ cửa tiến vào: “Tổng giám đốc, đêm nay tạ công tử thỉnh người dự tiệc, hôm qua đã ước quá.”

Phó mà lại hành khép lại văn kiện, đứng lên hoạt động một lần hơi có chút cứng ngắc xương cổ, nâng cổ tay nhìn thời gian, hoãn thanh nói: “Ta sáu giờ đồng hồ qua đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Là em làm ăn hời

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trịnh Văn Chi là bạn từ bé lớn lên cùng anh, mấy ngày trước từ San Francisco về nước, hẹn anh tới dùng cơm.

Phó Cảnh Hành lái xe Bentley màu đen dừng trước khách sạn Tây Kinh, hoàng hôn đầu xuân, xinh đẹp lạ thường, Phó Cảnh Hành xuống xe thì Trịnh Văn Chi cất di động tiến lên chào đón.

“Cánh Hành, bốn tháng rồi chúng ta chưa gặp nhau đúng không?”

Trịnh Văn Chi đánh vào cái vào vai anh, vô cùng thân thiết hỏi, Phó Cảnh Hành hiếm khi nở nụ cười: “Còn tưởng cậu ở lại nước ngoài không về nữa?”

“Sao có thể chứ? Mình không nỡ bỏ các cậu.”

Trong phòng bao đều là bạn bè thân thiết, rượu uống ba vòng, Phó Cảnh Hành chỉ cảm thấy hôm nay rượu rất ngon, Trịnh Văn Chi nâng ly kính anh, Phó Cảnh Hành đưa tay ngăn lại: “Mình đi toilet một chút.”

Từ trong toilet ra ngoài, tình trạng đau đầu không hề tốt hơn, Trịnh Văn Chi tiến lên nghênh đón: “... không bằng mình đưa cậu lên lầu nghỉ ngơi một chút?”

Phó Cảnh Hành chỉ cảm thấy đầu nặng như ngàn cân, ngay cả đi đường đều khó khăn, nếu anh không có định lực hơn người thì chi sọ đã sớm bắt tỉnh nhân sự.

Trịnh Văn Chi đưa anh về phòng, rót cho anh cốc nước ấm đặt ở đầu giường, đang muốn đứng lên bỗng nhiên Phó Cảnh Hành mở mắt ra.

Trịnh Văn Chi hoảng sợ gọi: “Cánh Hành.”

Mồ hôi trên trán Phó Cảnh Hành chảy ròng ròng, ánh mắt lạnh lùng, Trịnh Văn Chi không nhận được tái mặt: “Cánh Hành...”

“Văn Chi, trong rượu có gì hả?”

“Cánh Hành, cậu chỉ cần nhớ mình không hại cậu...”

Phó Cảnh Hành thâm sâu nhìn anh ta, không nhận được được hiệu mà hôn mê.

Trịnh Văn Chi nhìn anh nhắm mắt liền gọi vài tiếng, Phó Cảnh Hành không phản ứng lại, lúc này anh ta mới cảm thấy hai chân mềm nhũn, không dám ở lại mà nhanh chóng bước ra khỏi phòng...

Chờ đến cuối hành kang, anh ta cầm điện thoại gọi đi, giọng nữ quen thuộc vang lên, gương mặt Trịnh Văn Chi nhu hòa: “Minh Dung, Cánh Hành uống rượu xong trở về phòng rồi, anh đã làm theo ý em, nhưng em nên biết Cánh Hành không giống người bình thường, cho nên động tác của em nhanh một

chút...”

Nhiếp Minh Dung trầm ngâm một lúc mới nói: “Vấn Chi, cảm ơn anh.”

Trịnh Vấn Chi và Phó Cảnh Hành lớn lên từ bé, tình cảm thân thiết thế nào cô hiểu nhưng hôm nay cô dựa vào chuyện anh thích cô mà muốn anh làm chuyện này, đối với anh khó khăn thế nào trong lòng cô rõ ràng hơn ai hết.

Trịnh Vấn Chi dựa vào tường lắc đầu, một lúc sau mới cười haha: “Minh Dung, anh không biết em muốn làm gì nhưng em đồng ý với anh không nên tổn thương cậu ấy, không nên để mình cuốn vào trong đó.”

“Anh yên tâm, em sẽ không tổn thương anh ta.”

Nhiếp Minh Dung tắt máy, cô đứng trước cửa sổ, sau đó mới từ từ xoay người đến phòng ngủ của Chương Châu.

Cô đã thu thập xong, Nhiếp Yên Dung đang búi tóc cho cô, sau đó kẹp lên một chiếc kẹp trâm châu.

Nhiếp Minh Dung đi tới nhận lược trong tay Nhiếp Yên Dung tự tay chải tóc cho Nhiếp Chương Châu, trong gương, em gái ngoan ngoãn của cô lần đầu tiên trang điểm, xinh đẹp rung động lòng người, giống như viên minh châu, trên đời này làm gì có người đàn ông nào bỏ qua được khuôn mặt này.

“Chị.”

Chương Châu đứng lên nhẹ nhàng cầm tay Nhiếp Minh Dung, ngón tay chị cả lạnh lẽo, Chương Châu không khỏi đau lòng.

“Chương Châu, nếu em không muốn...”

Chương Châu lắc đầu: “Chị, em cam tâm mà...”

Cô ngượng ngùng nhếch môi: “Đại thiếu gia Phó gia, nhân vật như vậy là em làm ăn hời...”

“Chương Châu...”

Nhiếp Minh Dung không nhịn được đưa tay ôm em gái vào lòng, dù cô có cương liệt cứng cỏi đến đâu nhưng lúc này trong lòng không nhịn được áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiếp xúc da thịt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Em gái nhỏ cả nhà bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay lại vì Nhiếp gia, vì người mẹ vị diện, vì em trai nhỏ chưa trưởng thành mà chôn vùi bản thân.

Nếu nói có một chút an ủi thì cũng chỉ có người đàn ông kia là Phó Cảnh Hành.

Nếu đổi thành người khác cô nghĩ cô sẽ cự tuyệt mà không hy sinh Chương Châu.

Nhiếp Chương Châu cắn môi không muốn rơi nước mắt làm hồng trang điểm.

Cô biết nếu không phải con đường cùng thì chị cả cũng sẽ không làm thế nhưng so với bất lực khoanh tay đứng nhìn thì cô tình nguyện có thể làm gì đó để Nhiếp gia vượt qua kiếp nạn này.

Khách sạn Tây Kinh, con đường dành cho khách quý không có một bóng người, cô ra khỏi thang máy, cửa phòng khép hờ, Nhiếp Chương Châu đứng ngoài một lúc lâu mới từ từ đi vào, toàn bộ không gian chỉ còn cô và người đàn ông say rượu nằm trên giường, cô vừa nhận ra lúc này mình khấn trương đến mức nào.

Lòng bàn tay đầy mồ hôi, tóc mai cũng dính đầy mồ hôi lạnh, hai chân như đóng đinh trên mặt đất, mỗi một bước đều không thể chuyển động.

Giống như có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình như vang lên bên tai, nháy mắt Chương Châu hận không thể bỏ chạy thật nhanh...

Nhưng cuối cùng cô vẫn xiết chặt nắm tay, thở hắt ra một cái sau đó đóng cửa phòng lại.

Chương Châu hoạt động tay chân từng bước lại gần giống như đang đi trên lưỡi dao đến bên giường.

Người đàn ông ngủ say đang nhủ mảy, gương mặt anh sắc nét góc cạnh, mũi cao thẳng tắp, chiếc cằm cương nghị, đôi môi bạc, Chưởng Châu xiết chặt đầu ngón tay, lại tiến lên, dưới ánh đèn mờ ảo, cô nhìn anh một cái sau đó dời tầm mắt.

Nhân vật như anh lúc nào cũng xuất hiện trên tạp chí tài chính và kinh tế, trên mạng cũng hay xuất hiện, Chưởng Châu biết anh cũng biết Phó Cảnh Hành là đại thiếu gia trong mộng của không ít cô gái.

Nhưng anh đối với cô mà nói thật xa xôi.

Nhưng tạo hóa trêu ngươi người, tôi này cô lại cùng người đàn ông mà hàng đêm ở kí túc xá thường được nhắc tới mây mưa một đêm.

Cô không mừng như điên thậm chí ngay cả sợ hãi và kháng cự đều dần tan biến, cô biết mục đích của mình cũng biết đêm nay đối với Nhiếp gia mà nói có ý nghĩa gì.

Nhiếp gia nhất định phải có một chỗ dựa vững chắc, nếu không chỉ sợ ngay cả Nhiếp phu nhân cũng không bảo vệ được, đám người Nhiếp Khải Bình đó sẽ ép đưa bà vào viện tâm thần, nói bà làm mất hết thể diện Nhiếp gia nhưng bệnh viện tâm thần, vào rồi còn có đường sống sao?

Chưởng Châu đứng lên tắt đèn chỉ chừa lại một chiếc đèn tường.

Dưới ánh sáng như vậy, cảm xúc khẩn trương của cô bớt một chút, lại cởi áo khoác mỏng trên người ra treo lên sau đó mới ngồi xuống giường, đột nhiên một cánh tay nóng bỏng bắt lấy eo cô.

Chưởng Châu sợ hãi cả kinh muốn thét chói tai, một giây sau đang muốn hét ra tiếng thì cả người bị đè xuống.

Cánh tay nóng bỏng đó ngăn cách một tầng áo mỏng dính vào da thịt cô, cả người cô như có hàng ngàn con sâu nhỏ bò lên, từng chút từng chút ria lên da cô, giống như lăng trì vậy.

Vừa gần 20 tuổi, Chưởng Châu chưa bao giờ tiếp xúc da thịt với người đàn ông nào khác ngoài ba và em trai nhỏ.

Máu trên người như sôi trào, xông thẳng lên đầu, cả người Chưởng Châu căng lên, cổ cứng ngắt như không còn là của mình, căn bản không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lại cần thêm một cái

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không biết bao lâu, cô nghe thấy âm thanh của người đàn ông vang lên, khàn khàn chậm rãi: “Tạ Văn Chi... ai cho cậu tới đây?”

Chưởng Châu không ngờ anh đột nhiên tỉnh lại, trong nháy mắt cảm thấy như bị đánh, cả người run rẩy, hận không thể chấp cánh bay đi, nhưng bàn tay nóng bỏng của người đàn ông đã dùng sức bóp chặt eo cô...

Ánh sáng biến mất, thân hình cao lớn của người đàn ông phủ xuống, tầm mắt của cô dần dần tối lại.

Tạ Văn Chi cho vào trong rượu của anh không chỉ có một loại thuốc, đúng là lo lắng quá rồi.

Ánh sáng yếu ớt chiếu xuống, anh nhìn thấy cô gái bị mái tóc che nửa khuôn mặt, mái tóc đen bóng, đôi môi đỏ mọng, da trắng như tuyết, đẹp làm cho người ta không cách nào điều khiển mình...

Anh cúi đầu, lúc cô đang run rẩy thì nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Phó Cảnh Hành không tự nhận mình là chính nhân quân tử gì, nhưng đối với nữ sắc từ trước đến giờ anh có tính sạch sẽ.

Chỉ là đêm nay anh phá lệ.

Hơn nữa còn không khống chế được.

Không biết kết thúc từ lúc nào, Chưởng Châu ngủ thẳng đến sáng, cô bị lạnh mà tỉnh, vô tri vô giác mở mắt ra nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng đã bắt đầu hé lên.

Bên cạnh, thân hình cao lớn của người đàn ông bị chăn che kín một nửa, anh đang ngủ say còn cô gần hư hỏa thể, chỉ có cánh tay vô thức của anh đang vắt ngang qua người cô.

Chường Châu thử giật giật người đang cứng ngắc, giữa hai chân như lửa đốt đau đớn, cô không nhận được rên một tiếng, đang muốn đi tắm thì cánh tay kia của anh vẫn quàng lên người cô.

Chường Châu mấp máy môi, cẩn thận cựa tay, ngón tay lạnh lẽo của cô chạm vào cổ tay anh, đang muốn gạt tay anh ra thì bỗng nhiên cúi đầu nhìn cổ tay anh.

Nơi đó có một dấu cắn đã lâu, nếu không phải ngón tay cô chạm vào cảm thấy có chỗ lõm thì căn bản cô không phát hiện ra.

Cô mông lung nhìn vết thương nhàn nhạt, không biết sao lại hoảng hốt nhớ tới chuyện khi còn nhỏ.

Khi đó cô mới 5 tuổi, lần đầu tiên trong đời cũng là lần duy nhất bước vào nhà Phó gia.

Lúc trước cô rất bướng bỉnh, một mình chạy ra sau vườn Phó gia, gây họa đang muốn trốn thì bị một thiếu niên bắt được đánh mông cô, cô chưa bao giờ bị đánh, nhất thời khóc chẳng biết trời đất gì.

Thậm chí còn cầm tay thiếu niên hung hăng cắn đến khi chảy máu.

Thiếu niên kia yên lặng giống như vết máu trên tay chẳng phải là của anh còn hỏi: “Còn giận sao?”

Cô bé gật đầu, dẫm chân lại khóc tiếp, hiển nhiên là thương tâm.

Thiếu niên không chút do dự lại đưa cánh tay chảy máu: “Vậy em cắn thêm lần nữa, cắn đến khi em không tức giận nữa mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chiếc cặp trên châu

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô cắn thật cứng không còn tức giận nữa mà nghẹn ngào rộng lượng nói: “Anh trai, em tha thứ cho anh, em không giận nữa.”

Thiếu niên không chút để ý dùng khăn tay lau vết máu sau đó xoay người rời đi.

Tiểu Chường Châu nhìn bóng lưng anh rời đi, trong miệng còn ngai ngái mùi máu của anh, mãi đến khi không nhìn thấy người nọ nữa cô mới buồn bã thu hồi tầm mắt, nghẹn ngào xoay người rời đi...

Dấu vết cắn trên cổ tay mờ nhạt, Chường Châu lại không nhận được lác đầu bật cười, sao có thể chứ, nhiều năm như vậy vết thương trên cổ tay anh trai kia sợ đã lành hẳn rồi.

“Sẽ là anh sao?”

Nhưng cô vẫn không nhận được hỏi một câu, dưới ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt Chường Châu tái nhợt, đôi mắt sáng trở nên thần thờ và đau thương.

Người đàn ông đang ngủ say hơi nhíu mày, Chường Châu hoang sợ nhanh chóng buông tay anh ra lặng lẽ đi xuống giường rửa mặt.

Trên làn da trắng như pho mát, từng vết xanh tím hiện lên, vết máu trên đùi đã khô, Chường Châu giật mình nhìn, khóe môi nở nụ cười yếu ớt, bỗng nhiên những giọt nước mắt rơi xuống...

Ra khỏi phòng tắm, Chường Châu mặc quần áo vào thì trên giường vang lên tiếng động, Chường Châu ngăn ra theo bản năng quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Phó Cảnh Hành đang buồn ngủ nửa chống giường ngồi dậy...

Cô chỉ cảm thấy tim mình sắp văng ra khỏi cổ họng, đầu óc xoay chuyển nhưng phản ứng tay vẫn nhanh hơn.

Chiếc kẹp trên đầu đang nằm trong lòng bàn tay bị cô ném ra ngoài, lúc anh đang dùng tay che mắt nhìn về phía cô.

Phó Cảnh Hành theo bản năng né tránh, Chường Châu đã ném kẹp đi, giống như con nai nhỏ chần chừ kéo cửa phòng ngủ mà chạy.

Phó Cảnh Hành nhìn qua chỉ còn lại bóng dáng chiếc áo gió màu vàng nhạt của cô.

Anh không đứng dậy đuổi theo mà cũng chẳng có phản ứng quá lớn, chỉ im lặng ngồi yên lặng mấy phút, chờ cơn đau đầu biến mất mới đưa tay đứng lên nhặt chiếc kẹp tóc.

Lòng bàn tay là chiếc kẹp trên trâu, Phó Cánh Hành nhìn thấy trên đó khắc một chữ nhỏ - Yên.

Anh nhú mày sau đó giãn ra.

“Cánh Hành...”

Tạ Văn Chi thấy anh xuống lầu, sắc mặt trắng bệch chạy tới nghênh đón: “Cánh Hành... thật xin lỗi...”

“Đừng tìm mình nói lời nhảm nhí, nói cho mình biết mục đích.”

Bị anh em tốt nhất của mình tính kế, Phó Cánh Hành không phải không giận nhưng cuối cùng vẫn giữ lại một chút chờ mong.

Tạ Văn Chi cúi đầu, giọng mặt ngai ngùng: “Cánh Hành, mặc kệ thế nào cậu chỉ cần biết mình sẽ không hại cậu...”

“Mang một người đàn bà không rõ ở đâu lên giường mình mà gọi sẽ không hại mình sao?”

“Không phải, Cánh Hành, đó không phải là cô gái không đứng đắn, mình... mình tin tưởng Minh... Cô ấy sẽ không hại người khác, là mình có lỗi với cậu, là mình tính kế cậu, nếu cậu tức giận liên nhảm vào mình, không cần liên lụy tới người vô tội...”

“Vô tội... Văn Chi, cậu nói cho mình biết ai vô tội?”

Tạ Văn Chi đến chết cũng không nói ra tên của Nhiếp Minh Dung.

Phó Cánh Hành lạnh nhạt cười nhẹ: “Văn Chi, mình đã nhắc nhở cậu nhiều lần, người đàn bà kia không thể dính vào...”

“Không, cô ấy là cô gái tốt, là cô ấy không còn cách nào khác nữa...”

Tạ Văn Chi vội vàng cãi lại, Phó Cánh Hành không nhìn anh ta mà nhấc chân ra ngoài.

Còn chưa đến đại sảnh khách sạn thì phía sau truyền đến âm thanh vui mừng của Phó phu nhân: “Cánh Hành, nhanh chờ mẹ.”

Phó Cánh Hành nhú mày, lòng bàn tay bóp chặt chiếc kẹp trên châu, đúng là nổi khổ riêng khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn*, *Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Tình hình chiến đấu kịch liệt

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trên dưới Phó gia khó có được một buổi trưa chủ nhật đông đủ.

Phó phu nhân sắc mặt phấn khởi, giọng nói nhẹ nhàng: “Mẹ nghĩ đại thiếu gia nhà chúng ta rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi, thì ra thích cô gái nhỏ... một khi đã như vậy thì dễ làm rồi.”

“Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi.”

Phó Cánh Hành bình tĩnh cắt ngang lời Phó phu nhân.

Phó phu nhân hé miệng cười: “Đừng nói với mẹ cái gì mà hiểu nhầm, mẹ đến phòng tận mắt nhìn qua rồi...”

Tuy mẹ nhìn việc riêng tư của con trai thật là mất mặt nhưng mà đó là lần đầu tiên trong hơn 10 năm qua con trai bà có quan hệ với một cô gái, bà không đến xem thì sao mà tin cho được?

Nhất là chiếc ga giường kia còn có vết máu xử nữ của cô gái, càng làm cho Phó phu nhân thờ phào nhẹ nhõm.

Phó Cánh Hành nhú mày mà Phó Cánh Nghiêu ở bên cạnh không nhìn được vui sướng khi người gặp họa: “Anh... em đi cùng mẹ, anh mẹ thật là lợi hại mà.”

Phó Cánh Nghiêu giơ ngón tay cái lên, haha, chiến trường kia đủ để thấy đêm qua điên cuồng như thế nào, đương nhiên chứng minh anh trai nhà anh ta thỏa mãn chị dâu nhỏ đến mức nào...

Phó Cánh Hành ngược mắt nhìn qua, âm thanh lạnh lùng: “Con cảm thấy nhị tiểu thư nhà Chu gia kia không tệ.”

Đôi mắt Phó phu nhân sáng lên, nhìn đứa con thứ hai: “Nhìn xem, anh còn cũng cảm thấy được, không bằng nhà chúng ta song hỉ lâm môn, cùng tổ chức hai hôn lễ...”

Phó Cánh Nghiêu lập tức chạy trốn, Phó phu nhân vừa tức vừa buồn cười, chỉ là lúc này mà đang lo lắng chuyện con cả cũng chẳng muốn quản con thứ hai.

“Tóm lại, trong sạch con gái nhà người ta, không phải con không thích, hơn nữa mẹ nói nói tiểu thư nhà Nhiếp gia, thế thì càng tốt, gia phong Nhiếp gia có tiếng, con gái nhà bọn họ mẹ nhớ rõ...”

Phó phu nhân nhíu mày lâm vào trầm tư: “Nói ra mười mấy năm trước hai nhà chúng ta còn qua lại, vậy là sau này phai nhạt đi nhiều, nhiều năm không qua lại, nhưng mà tính tình Nhiếp phu nhân mẹ biết, con gái Nhiếp gia lại có tiếng xinh đẹp.”

Phó tiên sinh luôn ăn nói có ý tứ lúc này lại nói: “Hiện tại Nhiếp gia rồi thành một đoàn ăn bữa nay lo bữa mai.”

Phó phu nhân liếc Phó tiên sinh: “Chẳng lẽ Phó gia chúng ta còn nhờ vào nhà mẹ đẻ con dâu sao?”

Phó tiên sinh lập tức ngậm miệng, Phó phu nhân cũng là tiểu thư gia đình nhỏ.

Phó phu nhân vắt hết óc nhớ về mấy con gái nhà Nhiếp gia.

“Đại tiểu thư... Mẹ nghe nói là đính hôn, chắc là không có khả năng.”

“Nhị Tiểu Thư... Nghe nói không tính là quá xinh đẹp...”

“Còn có chút chuyện cũ nhưng mà mẹ nhớ không ra... năm đó Nhiếp phu nhân mang mấy con gái tới nhà chúng ta chơi, đứa bé út thật là đáng yêu...”

“Cánh Hành, con còn nhớ mấy tiểu thư nhà Nhiếp gia nữa không?”

Phó Cánh Hành nhìn đầu răng trên tay, trong đầu nhớ tới quả cầu nhỏ khóc mặt mũi đều là nước mắt.

Nếu không phải hai dấu răng này quá sâu, lúc còn trẻ anh kiêu ngạo, không chịu để bác sĩ chữa mà hoãn đến sau này vết thương nhiễm trùng thối rửa từ đó để lại sẹo thì anh gần như quên mất chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn*, *Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhiếp gia-Yên Dung

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nếu không phải hai dấu răng này quá sâu, lúc đó anh kiêu ngạo không chịu vì một vết thương nhỏ mà đi gặp bác sĩ, chờ sau này miệng vết thương nhiễm trùng thối rửa để lại sẹo thì anh gần như quên mất chuyện này.

Chỉ là trong nhà không chỉ có người Nhiếp gia tới chơi mà đứa bé kia có phải người Nhiếp gia hay không anh không biết cũng không thể xác định.

“Mẹ cảm thấy rất tốt, không bằng con mang người ta về nhà ăn cơm một bữa, mẹ nhìn một cái, nếu là tiểu yêu tinh kia thì càng tốt rồi...”

Phó phu nhân vỗ tay một cái.

“Tiên sinh, phu nhân, đại thiếu gia, bên ngoài có tin...”

Bỗng nhiên quản gia đi vào bẩm báo: “Bên ngoài truyền ra chuyện đàm hôn Nhiếp gia và nhà chúng ta.”

Cục diện hiện tại của Nhiếp gia không ai kéo lên thì chỉ chết không thể nghi ngờ, trụ đến mức này rồi, dù có giàu đến mức nào cũng sẽ bị làm phiền.

“Chuyện này tôi sẽ giải quyết.” Phó Cánh Hành đứng lên, sắc mặt lạnh nhạt không nhìn ra buồn vui.

Truyền thông Tinh Diệu.

Là công ty giải trí của Phó thị, năm năm trước Phó Cánh Hành thành lập, lưng đoạn một nửa thị trường sau đó mời lùi ra sau giao cho Phó Cánh Nghiêu xử lý, chỉ là có chút quyết sách lớn thì vẫn do Phó Cánh Hành thực hiện.

Lúc này ở văn phòng tổng giám đốc, Phó Cảnh Hành ngồi vào bàn làm việc lật mấy tờ giấy mỏng.

Toàn bộ chuyện xảy ra gần đây của Nhiếp gia đang ở trước mặt anh.

Phó Cảnh Hành tùy ý lật một phen sau đó ngón tay dừng ở một cái tên.

Nhiếp Yên Dung.

Trên chiếc kẹp tóc trên châu có một chữ Yên, nghĩ đến đây chắc là tên của nhị tiểu thư này.

Nhị tiểu thư Nhiếp gia năm nay 23 tuổi, đang là nghiên cứu sinh ở trường đại học top 50 ở nước ngoài.

Nếu không phải Nhiếp gia xảy ra biến cố thì có lẽ hiện tại cô đang bình yên vô lo mà ra sức học hành.

Phó Cảnh Hành lại lật tiếp, hình của Nhiếp Yên Dung rất ít, chỉ có hai tấm.

Nhiếp Minh Dung lớn lên kiều mỹ minh diễm, giống như đóa hoa phú quý, gương mặt Nhiếp Chương Châu lại trẻ con ngây thơ, xinh đẹp thanh tú, chỉ có Nhiếp Yên Dung là nhan sắc có chút tầm thường, khí chất thì không tệ, tóc đen dài tới eo, mũi cao có mấy nốt tàn nhan, đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng, hai tấm hình của cô trang điểm rất nhẹ, ít nói ít cười không giống hai chị em khác, một kiều căng tự tin, một mỉm cười yếu ớt.

Gia thế trong sạch, lý lịch sạch sẽ, ngay cả bạn trai chưa từng có, thành tích ưu tú, mấy lần còn giành được học bổng.

Âm hiểu hội họa trong nước và vẽ tranh, đàn violon rất tốt, có gia giáo học thức hạng ưu, cô gái như vậy từ trước tới nay vẫn là tiêu chuẩn con dâu giới thượng lưu.

Phó Cảnh Hành nhớ tới bộ dạng hốt hoảng ngày đó của cô gái, chiếc áo gió màu vàng và mái tóc đen bóng đó.

Anh dựa người vào sau ghế, cởi tây trang xắn tay áo, đốt một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ trong không trung, trong mắt thâm thúy vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cố ý thăm hỏi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Anh tựa lưng vào ghế, kéo âu phục, quần ống tay áo lên cùi chỏ, đốt điếu thuốc, khói mù lượn lờ, vẽ mặt mơ hồ, nhưng tia sáng ở đáy mắt vô cùng thâm thúy.

Nhiếp Yên Dung sao?

Phó Cảnh Hành dập tắt thuốc, chậm rãi đứng dậy.

Có lẽ anh cảm thấy hứng thú với Nhiếp gia hơn.

Gọi trợ lý vào: “Anh đi thông báo Nhiếp gia, ba ngày sau tôi sẽ đến Nhiếp gia một chuyến, nhưng trước đó, tôi có một yêu cầu.”

Hoa Nguyệt Sơn.

Mắt Nhiếp Minh Dung sáng lên, chợt nhíu mày, nghiêm nghị hỏi: “Đại thiếu gia có yêu cầu gì?”

Người được phái đến vẫn cười nói: “Đại thiếu gia chỉ cần nắm một nửa cổ phần công ty Nhiếp thị.”

Nụ cười Nhiếp Minh Dung cứng đờ, tim nhảy loạn, choáng váng hoa mắt.

Một nửa cổ phần, quả thực còn khẩu vị lớn hơn đám người lòng lang dạ sói Nhiếp gia.

Lửa giận trong lòng Nhiếp Minh Dung không khỏi tăng vọt, hôm nay cô ta còn sợ gì, chỉ là lưới rách cá chết vạch trần chuyện này ra, dù sao Phó phu nhân chính mắt đi xem, Phó gia cũng chối cãi, chẳng qua danh tiếng em gái...

Nhiếp Minh Dung nghĩ đến bộ dáng tiểu tụy của em gái sáng nay về nhà, lại đau lòng.

Nếu Chương Châu thật sự có thể gả vào, chẳng những có hôn sự tốt, với dáng dấp và tính tình cô, Phó Cảnh Hành tất nhiên sẽ thích cô, cho dù hôn sự này lúc đầu hai bên không lưỡng tình tương duyệt, cô ta chắc chắn sẽ có kết quả tốt.

Đáp ứng hay không?

Cô ta không có nhiều thời gian suy nghĩ lắm, nếu thật sự đến đường cùng, cô ta tình nguyện giao Nhiếp gia cho người ngoài cũng không muốn để đám người Nhiếp Khải Bình có chút lợi ích nào!

Nhiếp Minh Dung ra quyết định.

Ban đêm

Nhiếp Minh Dung nói vài lời với Chương Châu, liền vào thư phòng, Chương Châu không buồn ngủ, mở to mắt nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà.

Chỉ cả nói, Phó Cảnh Hành cố ý thăm hỏi với Nhiếp gia...

Chỉ cả nói, đàn ông như Phó Cảnh Hành, có thể nhìn không thể mơ...

Chỉ cả còn nói, Chương Châu, em nhất định sẽ hạnh phúc...

Có thể sao? Gả cho đàn ông như Phó Cảnh Hành, cô xưa nay chưa từng nghĩ tới.

Nhưng nếu là anh...

Chương Châu nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng giống như có ngọn lửa đang cháy, từng chút từng chút đốt cô thành phần vụn.

“Chương Châu, em ngủ chưa?”

Bên ngoài phòng ngủ, bỗng nhiên truyền tới tiếng gọi thật khê, Chương Châu đáp một tiếng, Nhiếp Yên Dung mở cửa, ôm gối đứng trước giường cô, tính cô ta luôn lạnh lùng, nhưng ở trước mặt Chương Châu, từ trước đến nay cô ta đều ôn nhu.

“Chúng ta ngủ chung được không?”

Chương Châu và chị hai trước giờ gần gũi, nào có không muốn, cô gật đầu, Nhiếp Yên Dung vén chăn nằm xuống bên cạnh cô, giống như khi còn nhỏ và lúc tuổi trẻ thanh xuân, hai đầu kê nhau, tâm sự.

Tính tình Nhiếp Minh Dung đanh đá, tháo vát, làm việc mạnh mẽ vang dội, mấy chị em đều sợ cô ta, tuổi cô ta và Chương Châu lại cách xa, tuy cô ta đối với Chương Châu quan tâm chu toàn, nhưng Chương Châu càng muốn giấu những tâm sự của cô gái mới biết yêu trong lòng, chỉ nói cho Nhiếp Yên Dung.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Anh ấy rất đẹp trai

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Chị hai, chị có nhớ em từng nói với chị, khi còn nhỏ em ở Phó gia, từng cắn một anh trai nhỏ không?”

Đôi mắt Chương Châu mờ mờ lung lóe sáng trong bóng đêm, Nhiếp Yên Dung nhìn em gái xinh đẹp lạ thường trong bóng đêm, gọn sóng trong tim chậm rãi tan ra, cô ta vừa vuốt đầu Chương Châu vừa ôn nhu nói: “Sao không nhớ được chứ, ai nghĩ tới em gái nhà chúng ta khi còn nhỏ lại hung dữ như thế, trưởng thành lại trở nên khôn khéo...”

Chương Châu xoay đầu, tựa lên vai cô ta, hồi lâu, mới lẩm bẩm: “Chị hai, em thấy trên cổ tay anh ấy có vết thương cũ... Em không khỏi nghĩ nhiều, trên đời này, thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

Nhiếp Yên Dung bỗng nhiên run lên, tròn to mắt nhìn mặt Chương Châu, Chương Châu nhìn đèn treo trên trần nhà, đáy mắt tựa như vui tựa như oán: “Chị hai... lòng em thật loạn...”

Toàn thân Nhiếp Yên Dung căng thẳng dần thả lỏng, cô ta ôm Chương Châu vào ngực, hồi lâu mới cẩn thận hỏi một câu: “Chương Châu, Phó Cảnh Hành, có phải giống trên TV...”

Nhiếp Yên Dung cắn môi, trong ba chị em, cô ta dáng dấp bình thường nhất, chị cả hào quang chói mắt, em gái xinh đẹp khôn khéo, cô ta chị hai, lại

không thích nói cười, từ nhỏ cha mẹ liền xem nhẹ cô ta.

Mặc dù chưa từng bạc đãi, nhưng không được cưng chiều như chị cả và em gái.

Trong nhà xảy ra chuyện lớn, cô ta gián đoạn việc học về nước, chị cả cùng lắm chỉ nói một câu ‘Ủy khuất em’.

Chị cả đặt chủ ý lên người Phó gia, cô ta lớn tuổi hơn Chương Châu, nhưng chị cả căn bản không cân nhắc đến...

Hôm qua Chương Châu tủi thân như vậy, nhưng chị cả không hỏi thăm cô, cô lòng đầy tâm sự, nói cũng không biết nói từ đâu.

Phó Cảnh Hành à...

Đàn ông trong mộng của thiếu nữ.

Hôm nay, người đó muốn kết hôn với em gái nhỏ cô ta thương yêu, thật ra từ nhỏ đến lớn, Nhiếp Yên Dung rất ít hâm mộ người khác, nhưng lúc này đây, cô ta rất hâm mộ Chương Châu.

Gò má Chương Châu đột nhiên đỏ ửng, lông mi dài nhọn khẽ vỗ như cánh bướm, dáng vẻ thiếu nữ thẹn thụng lại lo sợ không yên thế này, chắc chắn người đàn ông nào thấy cũng phải động tâm.

Nhiếp Yên Dung không khỏi thở dài, có chua xót, dày đặc sương mù.

“Chị hai...”

Giọng Chương Châu cực kỳ nhỏ truyền tới: “Anh ấy... so với trên TV, còn đẹp trai hơn nhiều...”

Nói xong, Chương Châu xấu hổ vùi mặt vào lòng bàn tay, không chịu ngẩng đầu lên.

“Chương Châu chúng ta thật là có phúc nha...”

Nhiếp Yên Dung vuốt mái tóc dài lạnh như băng của cô, nói từ trong thâm tâm, nhưng trong bóng đêm tịch mịch, không thể che giấu đau thương và sương mù trong mắt.

Nhiếp gia đến nước này, tương lai của cô ta sẽ thế nào? Do chị cả làm chủ, gả cho một người giàu có quần áo lụa là làm oán phụ khuê phòng, hay là tìm một người chồng lương thiện tương duyệt, sống bình thân, sau đó cả đời đều chôn vùi trong hào quang của chị cả và em gái?

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bắt đầu phong tình

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Phó Cảnh Hành mặc âu phục cao cấp màu đen, lúc giờ tay nhắc chân đều hào quang chói mắt, dáng dấp anh vốn được ông trời ưu đãi, nhất là khi mặc chính trang, hợp với khí chất lạnh nhạt trang trọng của anh, càng khiến lòng người dao động, sắp nghẹt thở.

Phó phu nhân ngồi ngay ngắn trong phòng khách, phân phó người giúp việc chuẩn bị toàn bộ lễ vật thỏa đáng, rồi nói với Phó Cảnh Hành từ trên lầu đi xuống: “Ba mẹ vốn đi cùng, thể hiện sự tôn trọng một chút, nhưng con từ trước đến nay không thích chúng ta nhúng tay vào chuyện riêng của con, vậy hôm nay cha mẹ không đi nữa...”

Phó phu nhân đứng lên, đích thân sửa cổ áo cho anh, nghiêm mặt nói: “Bất luận thế nào, con lấy sự trong sạch của tiểu thư người ta, con không thể ủy khuất người ta.”

Phó Cảnh Hành gật đầu, Phó phu nhân vui vẻ yên tâm cười nói: “Cuối cùng chờ được hôm nay rồi, mau đi đi, đừng để người ta đợi lâu.”

Dù sao anh cũng muốn kết hôn, nếu như cưới một người anh không nguyện ý liếc mắt một cái, còn không bằng thiên kim Nhiếp gia anh có chút hứng thú.

Huống chi, mẹ thích người Nhiếp gia, vậy anh liền thuận tay đẩy thuyền là được.

Chẳng qua chuyện anh yêu cầu nắm một nửa cổ phần Nhiếp gia, không thể để Phó phu nhân biết.

Hoa Nguyệt Sơn.

Nhiếp Minh Dung đích thân chuẩn bị quần áo cho Chương Châu, tất cả đầm đũi tiền trong tủ quần áo đều mặc thử, Nhiếp Minh Dung rút cuộc vẫn quyết định mặc đầm dài màu đỏ đậm mặc thử đầu tiên.

Chương Châu cũng không thích màu sắc quá điểm lệ, nhưng Nhiếp Minh Dung nói, hôm nay là ngày tốt, không thể quá nhạt.

Huống chi, đám người Nhiếp Khải Bình cũng nghe tin tới, Chương Châu càng phải ăn mặc rạng rỡ, tốt nhất là chói mắt, cô ta muốn mọi người biết, con gái Nhiếp gia rạng rỡ xuất chúng thế nào, Nhiếp gia bất luận thế nào cũng sẽ không mặc cho người khác ức hiếp!

“Em gái nhỏ của chị trưởng thành rồi.”

Nhiếp Minh Dung nhìn cô thay đầm dài xong đi ra, khoe mắt không khỏi hơi ướt, nhưng mạnh mẽ đè nén trên ghẹo một câu.

Vành mắt Chương Châu ứng đó: “Chị cả...”

Nhiếp Minh Dung cười rục rờ: “Qua đây, chị trang điểm cho em.”

Đầm dài màu đỏ đậm kia nhìn chính diện là kiểu chuyên môn đơn giản, nhưng nổi bật ở sau lưng, để lộ lưng trần, lộ ra eo nhỏ, vừa xoay người, chính là đầu độc mắt người nhìn.

Bắt đầu phong tình nhưng cũng không làm người khác cảm thấy không đứng đắn, đôi mắt trong veo như nước của Chương Châu tràn đầy xinh đẹp được làm nổi bật.

Nhiếp Minh Dung không cho cô uốn tóc, tóc dài đen nhánh rũ đến thắt lưng, tết tóc kiểu công chúa, trang phục đủ điểm lệ, trang điểm nhạt, son môi hợp với màu trang phục, vẽ mắt.

Nhiếp Yên Dung cũng không nhận được khen ngợi: “Chương Châu chưa bao giờ mặc trang phục như thế, nhưng chưng diện như vậy thật sự làm người ta không dời mắt được.”

Cô ta chỉ mặc một đầm dài màu trắng, tóc đen sáng bóng, buộc tóc lên cao, lộ ra trán rộng, không trang điểm, chỉ bôi son môi nhàn nhạt, sống mũi mơ hồ lộ tàn nhang, nhưng nụ cười lộ ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng.

Nhiếp Minh Dung nhìn cô ta, khẽ gật đầu, chị em gái nên như vậy, tranh giành nhau, gây náo loạn là chuyện tuyệt đối không cho phép xuất hiện ở Nhiếp gia, may mà tính tình Yên Dung xưa này khiêm tốn ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Muôn đời

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô ta cũng không cần bận tâm lo nghĩ giữa chị em trong nhà, một lòng đối phó mưa gió bên ngoài là đủ rồi.

“Hôm nay chị hai cũng rất đẹp, em rất ít thấy chị hai mặc đầm.” Chương Châu kéo tay Nhiếp Yên Dung cười nói.

Nhiếp Yên Dung mím môi: “Dù sao phải trang trọng một chút.”

Khung xương cô ta rất nhỏ, sống lưng thẳng tắp, khi mặc đầm, dáng người đặc biệt thước tha, Nhiếp Minh Dung cũng không nhận được nhìn cô ta lâu thêm.

“Được rồi, Phó Cảnh Hành đến một lúc rồi, chúng ta đi xuống lầu thôi.”

Nhiếp Minh Dung nắm tay Chương Châu, Yên Dung đi theo sau.

Nhiếp Minh Dung mặc đầm rục rờ, Nhiếp Chương Châu kiểu điểm động lòng người, nếu như nhìn lướt qua, Nhiếp Yên Dung gần như chìm ngập trong hào quang của hai người.

Nhưng cô ta không thêm để ý, chỉ đi theo sau lưng Chương Châu, lúc cô xuống lầu cẩn thận giúp cô nâng đầm.

Chương Châu nghiêng đầu cười cảm kích cô ta, lại dè dặt bước xuống bậc thang, lần đầu tiên cô mặc đầm dày và giày cao gót, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Ánh mắt Nhiếp Yên Dung xuyên qua đầu vào Chương Châu, rơi vào nười đàn ông ngồi trong phòng khách bị mọi người Nhiếp gia vây quanh.

Anh nhàn hạ ngồi đó, chân dài bắt chéo, một tay đặt trên tay vịn sofa, ngón tay thon dài, khớp xương có lực, ánh đèn quá sáng, phòng khách hàn huyên xu nịnh, nhưng anh ngồi đó, giống như cách xa thiên sơn vạn thủy.

Anh chưa từng mở miệng nói chuyện, Nhiếp Khải Bình bị lạnh nhạt mấy lần, không khỏi hơi ngượng ngùng, cũng không dám lộ ra mặt, vẫn cẩn thận cười cười ngồi xuống.

Phó Cảnh Hành nghe động tĩnh trên lầu, chậm rãi ngẩng đầu.

Nhiếp Yên Dung chỉ cảm thấy tim mình giống như bị hàng vạn cây kim đồng loạt đâm, cả người run lên như điện giật, cô ta bối rối rũ vai, trong lòng cảm thấy mình tự đa tình, buồn cười.

Phó Cảnh Hành tới vì em gái, sao chú ý tới sự tồn tại của cô ta...

Mà tầm mắt Phó Cảnh Hành quả thực rơi vào trên người Chương Châu trước.

Nhiếp Minh Dung cười đắc ý, cho dù anh kiêu ngạo không gần nữ sắc thế nào đi nữa, ở trước mặt Chương Châu, anh cũng không kiềm chế được, đối với sắc đẹp em gái, Nhiếp Minh Dung nắm chắc 100%.

Cô ta không nhận được nhẹ nhàng néo tay Chương Châu, Chương Châu đưa mắt nhìn Phó Cảnh Hành, sắc mặt đỏ bừng.

Trái tim không ngừng nhảy loạn, Chương Châu bất an và hoảng sợ, rốt cuộc vẫn nảy sinh chút vui mừng nho nhỏ.

Nếu như cuộc sống đã đến đường cùng, vậy thì bước ngoặt kỳ lạ này, có phải là liễu ám hoa minh* của cô hay không?

(*) Liễu ám hoa minh: Hy vọng (trong hoàn cảnh khốn khó, tìm được lối thoát. Nguyên câu thơ của Lục Du “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rữ hoa cười lại gặp làng).

Một khắc ánh mắt Phó Cảnh Hành từ trên người Chương Châu chuyển lên người Nhiếp Yên Dung...

“Phó tiên sinh đến chơi, đúng là bông tát sanh huy nha.”

Nhiếp Minh Dung cười tươi sáng, chậm rãi mở miệng.

Nhiếp Yên Dung cúi đầu đứng sau lưng Chương Châu, mười ngón tay siết chặt lòng bàn tay.

Phó Cảnh Hành thu hồi tầm mắt, hơi gật đầu, đứng dậy tỏ ý người giúp việc Phó gia bên cạnh đưa ba hộp quà tinh xảo tới.

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn*, *Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Anh nói xin lỗi

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Phó Cảnh Hành thu hồi tầm mắt, hơi gật đầu, đứng dậy tỏ ý người giúp việc Phó gia bên cạnh đưa ba hộp quà tinh xảo.

“Lần đầu gặp mặt, chút quà mọn.”

Anh hiển nhiên không phải người nói nhiều, tiếng cười như vàng, Nhiếp Minh Dung không để ý, cười còi mở, tự nhiên phóng khoáng nói: “Vậy ba chị em tôi cũng không khách sáo.”

“Nhiếp tiểu thư mở ra xem có thích hay không.”

Phó Cảnh Hành làm động tác tay ‘Mời’, Nhiếp Minh Dung mở ra.

Cô ta cười chum chim, nắm tay Chương Châu, trêu ghẹo nói: “Em gái, em cũng tới xem đi, Phó đại thiếu gia nổi danh tặng quà rộng rãi đó.”

Nhiếp Minh Dung chỉ nhìn lướt qua liền kết luận hộp quà lớn nhất tinh xảo nhất ở giữa nhất định là tặng em gái, nghĩ thế, liền đưa tay lấy hộp quà kia đưa tới trước mặt Chương Châu...

“Nhiếp đại tiểu thư.”

Phó Cánh Hành bỗng nhiên mở miệng, sau đó anh vươn ngón tay thon dài có lực nhẹ nhàng đè xuống hộp quà gấp mặt bằng nhung thiên nga màu tím sang trọng hoa lệ kia.

Nhiếp Minh Dung và Chương Châu đều sững sốt, đồng loạt nhìn anh.

Phó Cánh Hành chạm phải đôi mắt trong veo như nước, ánh mắt anh không khỏi sâu thẳm.

Dưới ánh đèn sáng chói cực hạn, cô gái cách anh chỉ có nửa mét, làn da trắng nõn và dung mạo không chút tỳ vết.

Phó Cánh Hành thường thấy mỹ nhân, nghiêng nước nghiêng thành, phong tình vạn chủng, thuần khiết ngây thơ, muôn hình muôn vẻ, không đếm xuể.

Cô không được coi là người xinh đẹp nhất, nhưng anh lại không thể chối cô thật sự rất đẹp, nhất là anh mất vô cùng động lòng người.

Giống như ngậm nước, bao hàm tình ý, nhưng lại tự nhiên sinh ra hồn nhiên và thẹn thùng.

Trong lòng Phó Cánh Hành nổi lên ba chữ, Nhiếp Chương Châu.

Người đáng yêu như vậy xứng với cái tên này.

Lần này, Chương Châu nhìn rõ dáng vẻ của Phó Cánh Hành.

Dù sao đêm đó, cô hầu như hốt hoảng, nào dám quan sát tỉ mỉ.

Lông mày anh thẳng tắp, nhưng đôi mắt quá sâu quá lạnh, anh... hơn cô một cái đầu, cô không thể không ngẩng đầu nhìn anh.

Tìm Chương Châu đập thình thịch, cúi đầu, trong mắt anh, biến thành bướm nhẹ nhàng bay lượn, lông mi dày chột lóe, da thịt trắng nõn, mژه hời nhỏ trên sống mũi thanh tú ngay thẳng của cô, môi đỏ bồng bềnh trắng tinh cắn, Chương Châu chỉ thấy ổng quẩn anh... còn có một tay anh xuôi bên người.

Trên cổ tay kia có dấu răng nhàn nhạt, ánh mắt cô không khỏi dừng lại nơi đó.

Nhiếp Minh Dung nhìn hai người, không kiềm được mím môi cười: “Phó tiên sinh, đây là thế nào?”

Nhiếp Yên Dung dư thừa biến thành cái bóng của Chương Châu, lúc này biến thành vô hình.

Đề nén khổ sở trong lòng, dần dần ngập đến lục phủ ngũ tạng, cô ta cúi đầu, ngón tay bấm vào lòng bàn tay, đề đau đón buộc mình thanh tỉnh, đừng rơi nước mắt ra ngoài.

Cô ta biết hầu như toàn bộ bí mật của Chương Châu, nhưng Chương Châu có từng hỏi tâm sự của cô ta chưa?

Phó Cánh Hành thu hồi tầm mắt, anh liếc mắt nhìn Nhiếp Minh Dung, cầm cái hộp trong tay cô ta, lúc Nhiếp Minh Dung kinh ngạc, đưa cái hộp về phía Nhiếp Yên Dung đứng cúi đầu: “Xin lỗi, cái hộp này là món quà muốn tặng cho Nhị tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Cảnh Đại Hôn, Phó Tiên Sinh Yêu Chiều Tận Xương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.